



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: J. Š., zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2010, č. j. 5 Ad 1/2010 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímlové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2008, č. j. 2008/71788-424, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Jihlavě ze dne 3. 9. 2008, č. j. JIA-39/2008-14718, jímž bylo podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 1 správního řádu přerušeno správní řízení ve věci žádosti žalobce o uspokojení mzdových nároků nevyplacených zaměstnavatelem Krajským regionálním centrem kraje Vysočina, a to do doby skončení řízení o předběžné otázce, které probíhá před Policií ČR, Okresním ředitelstvím v Ústí nad Labem pod sp. zn. ORUL-4249/TČ-2008-13.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 8. 7. 2008 insolvenční návrh na majetek Krajského regionálního centra kraje Vysočina, Polenská 2, 582 00 Jihlava, a požádal úřad práce o uspokojení mzdových nároků za měsíc prosinec 2007 a měsíce leden a únor 2008, které mu tímto zaměstnavatelem nebyly vyplaceny. K žádosti doložené doklady však neprokazují dobu trvání pracovního poměru ani výši výdělků. Dne 9. 7. 2008 byl zaměstnavatel písemně vyzván k předložení písemného seznamu dlužných mzdových nároků svých zaměstnanců, avšak ten tuto výzvu nepřevzal a podle sdělení pošty je na uvedené adrese neznámý. Úřad práce navíc zjistil, že na adrese uvedené žalobcem sídlí jiný subjekt. V odvolacím řízení pak byl učiněn poznatek, že ve stejné době podal žalobce insolvenční návrhy i na další krajská regionální centra, v nichž rovněž uvedl, že byl do funkce ředitele jmenován dne 1. 9. 2006. O některých z těchto insolvenčních návrhů již bylo rozhodnuto, a to vždy formou odmítavého výroku, jako tomu bylo i v daném případě. Po podání insolvenčních návrhů se žalobce obrátil na některé úřady práce a požádal je o uspokojení mzdových nároků za měsíc prosinec 2007 a měsíce leden a únor 2008 či za období od ledna do března 2008, přestože podle sdělení Vězeňské služby České republiky se od 7. 2. 2008 nacházel ve výkonu vazby. Shora uvedené skutečnosti vedly některé úřady práce k podání trestního oznámení, k čemuž došlo i v nyní projednávané věci. Jestliže tedy prvoinstanční správní orgán kvůli tomuto trestnímu oznámení přerušil správní řízení ve věci uspokojení splatných mzdových nároků žalobce nevyplacených mu zaměstnavatelem Krajským regionálním centrem kraje Vysočina, postupoval v souladu s ustanovením § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Na základě výsledků policejního šetření pak bude vydáno meritorní rozhodnutí, takže usnesením správního orgánu prvního stupně o přerušení tohoto řízení nebylo v žádném případě rozhodnuto ve věci samé.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla podána žaloba, v níž žalobce namítl, že splnil všechny zákonné podmínky pro uspokojení mzdových nároků, které mu jeho zaměstnavatel nevyplatil.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 6. 5. 2009, č. j. 2 Cad 135/2008 - 23, žalobu proti rozhodnutí žalované odmítl. Městský soud v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že v daném případě podal žalobce žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu o procesní otázce, tedy o přerušení správního řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nejednalo se tedy o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy o úkon správního orgánu, jímž by se zakládaly, rušily nebo závazně určovaly žalobcova práva nebo povinnosti. Usnesení o přerušení řízení je tedy pouze úkonem upravujícím vedení řízení před správním orgánem, takže rozhodnutí o odvolání proti němu je podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu a žaloba proti němu je podle § 46 odst. 1 písm. d) nepřípustná.

Toto usnesení městského soudu ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2009, č. j. 4 Ads 141/2009 - 42, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť o ní rozhodl samosoudce, a nikoliv tříčlenný senát.

V dalším řízení městský soud vydal v řádném obsazení usnesení ze dne 15. 3. 2010, č. j. 5 Ad 1/2010 - 58, kterým žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2008,

č. j. 2008/71788-424, opětovně odmítl. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud poukázal na to, že žalobce napadá rozhodnutí, které se týkalo pouze procesní otázky. Nejednalo se tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jímž by se zakládaly, rušily či závazně určovaly práva či povinnosti žalobce, nýbrž o úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takový úkon je pak podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu.

Ve včas podané další kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) tvrdí nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí návrhu (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Stěžovatel je toho názoru, že usnesení úřadu práce v kontextu s rozhodnutím žalovaného o odvolání mu zakládají práva na vyplacení mzdových nároků za období leden až březen 2008. Je totiž nesporné, že mu tyto mzdové nároky vznikly a doposud nebyly uhrazeny, že se tak ocitl bez finančních prostředků a že předložil zákonem požadované doklady. Výše zmíněná rozhodnutí mu mohou rovněž zakládat povinnosti, jako např. povinnost doplnit svá tvrzení jakožto žadatele o uspokojení mzdových nároků nevyplacených zaměstnavatelem. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2010, č. j. 5 Ad 1/2010 - 58, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Soud ve správním soudnictví nepřezkoumává každé rozhodnutí správního orgánu (§ 68 písm. e) s. ř. s.). Z přezkoumávání jsou vyloučena rozhodnutí, na která dopadají kompetenční výluky obsažené v § 70 s. ř. s. Mezi ně náleží podle písmena c) téhož zákonného ustanovení také úkony správního orgánu, kterými se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, přerušování řízení je v praxi správních soudů považováno za úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení. Na tom nic nemění skutečnost, že ve správním řízení lze podat proti rozhodnutí o přerušování řízení odvolání a stěžovatel této možnosti v dané věci využil. Vzhledem k tomu, že úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správními orgány, jsou vyloučeny ze soudního přezkoumání, návrh, kterým se žalobce domáhá přezkoumání tohoto rozhodnutí, je podle soudního řádu správního nepřípustný a soud jej podle jeho § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 - 62, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodnutím úřadu práce přitom došlo jen k přerušování správního řízení ve věci uspokojení splatných mzdových nároků zaměstnance nevyplacených mu zaměstnavatelem, a nikoliv k přiznání práva na jejich vyplacení či k uložení povinnosti žadateli doplnit svá tvrzení, jak stěžovatel uvádí. Tímto prvoinstančním rozhodnutím tedy nebyla stěžovateli přiznána žádná práva ani uloženy žádné povinnosti. Městský soud tedy nepochybil, když žalobou napadené rozhodnutí o

odvolání považoval za úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a žalobu proti němu jako nepřipustnou odmítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalovanému nevznikly náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost.

Stěžovateli byla zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2010, č. j. 5 Ad 1/2010 – 65, Mgr. Dagmar Rezková Dřimalová. V takovém případě hradí odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna za zastupování stěžovatele podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za jeden úkon ve výši 2100 Kč za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, který v sobě zahrnuje i studium spisu ze dne 10. 5. 2010, jakož i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 2400 Kč, která bude zástupkyni stěžovatele vyplacena ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu